

KS JEŽICA

Ni asfalta, vodovoda, kanalizacije...

V krajevni skupnosti Ježica je bil pred časom zbor krajanov. Na tem zboru so krajanje obravnavali naloge, ki so bile opravljene v preteklem srednjoročnem obdobju. Ugotovljeno je bilo, da so bile naloge, ki si jih je KS zadala, realizirane. Tu predvsem mislimo na področje komunale. KS je dobila prve metre asfalta – rekonstruirane so bile ceste Ježica od Savelj do križišča s Čerinovo s postajališčem mestnega prometa, rekonstruirana je bila Tesovnikova cesta s Kratko potjo ter protiprašna zaščita Kalisnikovega trga. V vse te rekonstruirane ceste je bila položena tudi meteorna in fekalna kanalizacija ter ojačano vodovodno omrežje. V samih delih je bil prisoten tudi prispevek dela krajanov. Prav tako so v KS uredili prostore krajevnih skupnosti, ki sedaj služijo svojemu namenu.

Vse realizirane naloge pa žal ne morejo popraviti ugotovitve, ki je bila izražena na zboru, da krajevna skupnost Ježica zaostaja in je med najbolj nezadostno razvitimi KS glede komunalne opremljenosti v bližini Bežigrada. Žalostno in skoraj neverjetno je, da Titova cesta, ki deli KS na dva dela, sploh nima urejenega odvodnjavanja ozir. me-reornega kanala in, da krajanje, ki stanujejo ob Titovi cesti, svoje hiše obnavljajo vsako leto – zaradi vodnih pljuskov, ki jih hiše dobivajo ob vsakem deževju, so vlažne in propadajo. Krajevna skupnost vsa-

ko leto opominja ustrezne službe naj problem uredijo, vendar vedno naletijo na gluha ušesa ali pa so rešitve kratkotrajne – do prvega nali-va potem pa vse po starem.

Najbolj pereč problem je makadam cest Mala vas, Kušarjeva, Dečmanova, Jakopičeva, Udvančeva in cesta pod Klancem in seveda še nekaj drugih. Vse te ceste imajo najslabši in najmanjši presek vodovodnih cev, tako da se noben novozgrajeni investitor novih hiš ne sme priključiti na vodov. omrežje. Vprašljiva je tudi moč hidrantov; zaradi slabih vodov. cevi in preseka navedene ceste nimajo meteorne in fekalne kanalizacije, čeprav so v ožjem vodovarstvenem pasu. Tek makadamskih cest ne lužijo. Letos v obdobju največje vročine pa ni bilo lužine in tako naj krajanje Ježice imajo okna zaprta, perilo naj se ne suši, vse te nevšečnosti pa naj prenašajo, saj so vendar v mestu!

Zato je upravičen revolt krajanov in njihova zahteva, da se te ceste morajo rekonstruirati in sicer, da se prepreči divjanje hudournikov, ko ob vsakem deževju privrjijo po klančku navzdol in preorjejo makadamske ceste, ki so po deževju kot malo »slabši kolovoz« nekje v hribih. Zato se krajanje Ježice bojijo preveč vročega vremena, pa tudi dežja ali pa snega, kajti vedno jih prizadene!

Krajanje so mnenja, da kraj kot je bil Ježica, ki je v času NOB dal veliko borcev in aktivistov, ne zasluži takšnega stanja in da je večja sramota mesta Ljubljane kot pa krajanov samih. Meščani Ljubljane poznajo Ježico po lepem bregu ob reki Savi, po poletnem poležavanju in odlagalšču neprijetnih odpadkov, ki se jih mora vrli meščan znebiti na področju KS Ježice. Ko pa je potrebno, da se v ta kraj vložijo kak komunalni dinar več, takrat pa ne!

Verjetno največja napaka, da je kraj zaostal, izvira še iz časov generalnega urbanističnega plana Ljubljane, ko je bila na področju KS Ježica vrisana obvoznica, ki naj bi porušila del krajevnih skupnosti. Zato krajanje niso mogli in smeli ne

adaptirati ne na novo graditi, zato se v KS ni v 40 letih pravzaprav nič gradilo. Čas je, da pride na vrsto tudi naša krajevna skupnost, ki naj ima prednost pri urejanju komunalnih del. Še vedno imamo posamezne KS, ki se ne zavedajo, da so še krajevne skupnosti v mestu, kjer ljudem zmanjka vode, da nimajo pluzene ceste in ne asfalta, medtem ko se v urejenih soseskah borijo za to, ali bodo imeli rdeč ali rumen grmiček pred blokom! In končno je prav, da se z deli prične, saj bi le na ta način odgovorili tistim predstavnikom KS, ki se že več let trudijo, da se končno le prične z reševanjem te komunalne problematike. Kajti lahko se zgodi, da takšnih idealistov ne bo več dosti. Tudi ti, ki so še ostali, počasi izgubljajo vero in zaupanje v obljube, ki so jih deležni na sestankih in v planih, ki se sprejemajo vsako leto!

J. G.

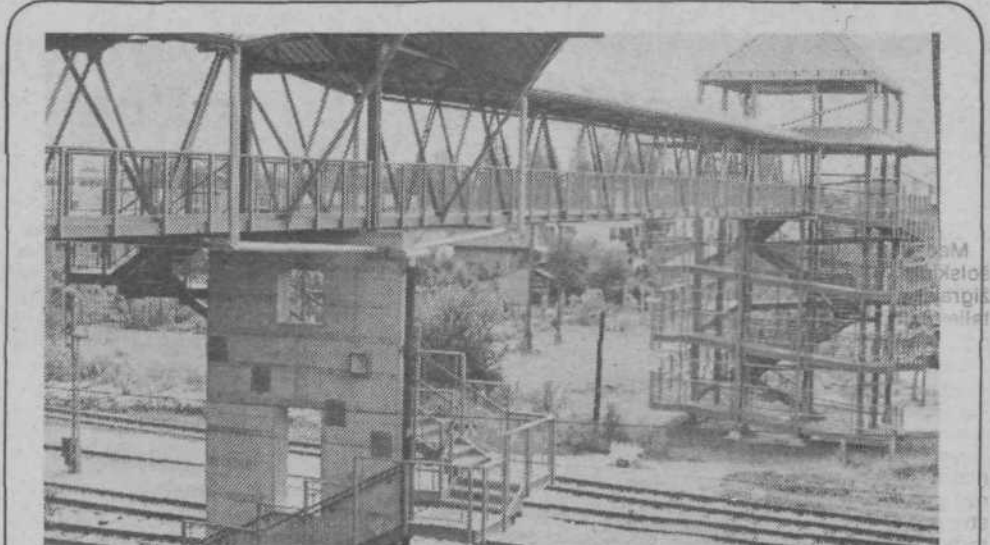
POŠTA IN BANKA V SAVSKEM NASELJU

Krajanje cenijo vljudnost in ljubeznivost

Za krajanje iz Savskega naselja pošta in banka nista prav nič novega, saj bo prihodnje leto že deset let od kar urejajo poslovne zadeve pri teh dveh institucijah. Kako je na pošti? Upravni vodja Marija Mihelič pravi, da se sicer ne srečujejo s kakšnimi posebnimi problemi. Pri zaposlitvi se je v teh devetih letih zvrstilo približno 30 ljudi, posebej v zadnjem času pa namešča-jo mlada dekleta iz usmerjenega izobraževanja. Promet pa je seveda največji od 10. do 20. v mesecu, zaradi plačilnih dni. PTT enota 12, kot imajo službeni naziv, opravlja vse poštno dejavnosti razen dostave in odpreme, pa poštne predalce nimajo. Tu in tam krajanje negodujejo, če morajo – seveda če niso bili ob poštni dostavi doma – po denar ali druga obvestila na pošto 13.

Zaradi poslovnih prostorov se uslužbenci ne pritožujejo, vsekakor pa je premalo prostora za stranke, posebno še kadar je povečan promet.

Tudi v banki je tesno s prostorom. V posameznih plačilnih dneh, to pa je od 13. do 19. v mesecu, je včasih vrsta tudi čez prag. Delajo tako kot na pošti v dveh izmenah,

NIČ VEČ PEŠ ČEZ TIRE

Sredi avgusta je bil odprt nadhod nad železniško progo pri postaji na Črnučah. Črnučani so si končno oddahnil. Že vrsto let so opozarjali na nevarno skakanje čez tire. V zadnjem času, ko je začela v spodnjem delu Črnuč rasti nova stanovanjska soseska, pa je postajal problem toliko bolj pereč. Projektant inženir Boris Volk iz Arhitekturnega biroja v Ljubljani si je zamislil zanimivo konstrukcijo. Gradbena dela je opravila delovna organizacija SCT – tozr Visoke gradnje Agroob-nova, jekleno konstrukcijo pa so postavili delavci Imka. Celotna naložba je stala od tri in pol do štiri stare milijarde dinarjev.

Foto: V. P.

V spomin

IVAN RAZDRH

Izgubili smo Ivana Razdrha, dobrega, poštenega človeka, skromnega in predanega borca naše revolucije. Rad je hodil na sprehe in tu ga je doletela prometna nesreča. Njegovo krepko telo se je dolgo upiralo, toda zaman.

Ivan se je rodil 24. novembra 1908 v Uncu pri Rakeku kot najstarejši otrok kmečkih staršev. Po končani osnovni šoli se je izučil za strojnega ključavničarja. V letih 1930/32 je služil vojaški rok pri mornarici, kjer je končal minerski tečaj. Po vrnitvi iz vojske se je vrnil v gradbeno podjetje v Ljubljani, ki ga je posiljalo na razna dela po Sloveniji in Hrvaški. Tako je prišel v Liko, v mestecce Neblusi. Tu je doživel začetek druge svetovne vojne. Bil je mobiliziran v staro jugoslovansko vojsko, zajet od Nemcev, a jim je srečno ušel.

Kot zaveden proletarec in patriot se je že 14. avgusta pridružil partizanom v bataljonu Stojana Matiča, v katerem je bila pred tem že njegova žena z dvehletnim sinčkom. Od leta 1942 je opravljal zahtevne naloge in funkcije na remontu orožja in tehnične opreme za partizansko vojsko. Med drugim je s sodelavci sestavljal prvi partizanski tank. Po osvoboditvi je ostal v JLA, kjer je opravljal razne funkcije tehničnega značaja. Upokojil se je leta 1955 s činom kapetana 1. razreda.

Po upokojitvi je v krajevni skupnosti Brinje deloval v raznih družbeno političnih organizacijah. Bil je stalni član odbora ZB NOV in vseskozi praporščak. Posebno veselje je imel do ribištva saj je bil soustanovitelj ribiške družine Straža-Sava in njen predsednik.

Za njegove zasluge v vojni in po vojni je dobil vrsto državnih odlikovanj in priznanj. Je tudi nosilec partizanske spomenice 1941.

Iz naših partizanskih vrst je odšel ne samo prvoborec, temveč tudi nadvse zaslužen in poštovan tehnični strokovnjak, ki je zlasti v vojnem in povojnem obdobju nenehno in ustvarjalno deloval in veliko prispeval pri razvoju tehnične službe in vzgoje mladine.

D. R.

Obvestilo

Bralce knjige »Ljubljansko Posavje in ljudski revoluciji«, ki jo je junija letos izdala občinska konferenca SZDL, obveščamo, naj upoštevajo tale popravek:

Na straneh 224 in 225, kjer se omenja prof. Franc Grafenauer, se doda tole besedilo:

»Prof. Franc Grafenauer – rojen leta 1894, umrl leta 1956 – velja po sklepu okrožnega sodišča v Ljubljani Kr 265/54 z dne 5. februarja 1955 za neobsojenega.«

Obvestilo

Oddelek za zdravstveno varstvo živali Veterinarskega zavoda Ljubljana obvešča, da sprejemajo vsa naročila od 6.30 do 20. ure (tudi ob sobotah in nedeljah) na telefon 482-912 in 484-292, od 20. ure do 6.30 pa na telefon dežurnih veterinarjev po naslednjem razporedju:

do 21. 9. – Zajc Janez	483-311
od 21. 9. do 28. 9. – Štrus Jože	772-402
od 28. 9. do 5. 10. – Briški France	570-043
od 5. 10. do 12. 10. – Zajc Janez	483-311

KLUB VRTIČKARJEV NA ČRNUČAH

Moja njivica, moje kraljestvo

Večina Bežigradčanov živi v blokih, stolpnica in večjih stanovanjskih hišah. Sredi betona so odrezani od narave, zato ni čudno, da mnogi med njimi sanjarijo o lastni njivici v bližini doma. Pa ne samo zato, ker si želijo stika z naravo, ker si želijo, da bi tudi njihovi otroci vedeli, kako iz majhnih semen in sadik zraste zelenjava, pač pa tudi zato, ker tisti, ki imajo lasten vrtiček mnogo prihranijo. Dandanes je namreč zelenjava draga kot zafren.

Črnučanom je le uspelo priti do legalnih vrtičkov. Sprva so kar sami – takorekoč na črno – pričeli sekati grmovje in visoko travo ob Savi blizu tovarne Elme in zasajati solato in korenje. Potem je bilo takšnih pridnih rok željnih krpice zemlje čedalje več. Zato je Vodna skupnost ustanovila Klub vrtičkarjev in vrtičke oštevilčila. Naj povem, da je vrtičkov na tem koncu Bežigrada kar več kot 400.

Pozdravljamo zamisel, da naj bi bila zares vsaka ped zemlje obdelana, saj to nepristano ponavljamo in dodajamo, da naj bi bila zemlja naša nafta. Žal pa se vrtičkarji – kot še marsikdo v naši družbi – ne drži prav nobenih pravil. Vrtičkarji – vsaj nekateri – so si postavili na svojih krpah zemlje zelo grde barake, tako ima človek občutek, da

je prišel v barakarsko naselje. Drugi pa si tam gradijo prave vikend hišice. Zakaj tako? Zakaj ne bi imeli vsi lepih in majhnih lesenih utic – takšnih na primer, kot jih lahko vidite razstavljene pred bežigradsko Astro.

Prav lepo vrtičkarsko naselje – z enakimi hišicami – lahko vidite tudi med Velenjem in Šoštanjem. Tam so znali poskrbeti zato, da ni zraslo grdo barakarsko naselje.

Vrtičkarji – spet le nekateri – pa so si na Črnučah postavili tudi grde in žičnate ograje, drugi gojijo tam zajce, golobe, imajo tam privezane pse, ki lačni in žejni popadljivo lajajo, ko so njihovi lastniki doma ali v službi...

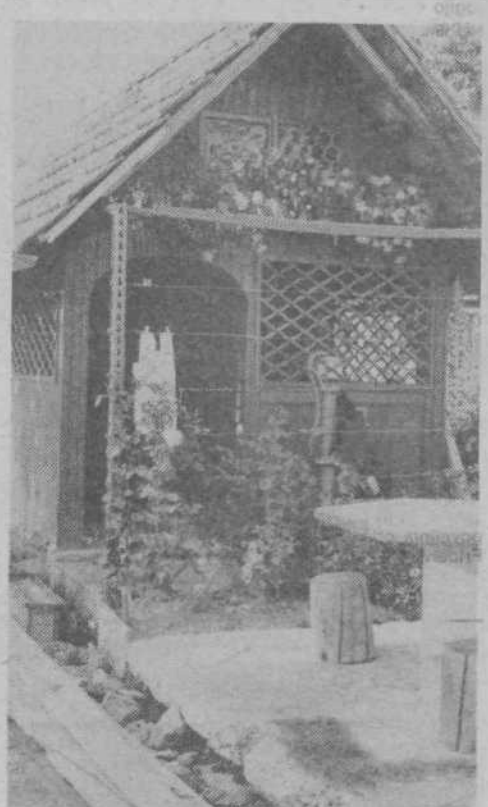
Pozdravljamo vrtičkarski klub in upamo, da jih bo za Bežigradom še veliko – na vsaki pedi neobdelane zemlje. Želimo pa si, da bi bilo na teh vrtičkih le malo več reda in več estetike.

Za konec pa še tole. Ste že kdaj pomislili, kaj vse bi lahko raslo tudi na zelenicah v naših mestih in mestecih, ki jih po pravilu najraje postavljamo na najbolj plodni zemlji? Solata in korenje na primer ne, pač pa namesto okrasnega – sadno drevje. Mar ni hruška, jabolko ali češnja prav tako lepo drevo kot topol, breza ali hrast? Razmislite o tem!

NEVA ŽELEZNIK

Koristni vrtički

Mar veste, da se lahko že na 300 do 600 kvadratnih metrih zemlje pridela dovolj čebule, česna, paradižnika, peteršilja, solate, zelene, stročjega fižola, korenja in tudi krompirja za štiričlansko družino? Poleg tega vrtičkarji, ki sami obdelujejo svoj košček zemlje, tudi vedo, da v njihovi zelenjavi ni pesticidov.

Tale hišica, pravzaprav lopica, je prav čedna. Žal pa je več takšnih, ki bolj spominjajo na barakarsko naselje. Saj je gradnja lepe ute draga, vendar... Vsak vrtiček ima zaporedno številko. Vrtičkarji plačajo na leto približno 500 dinarjev za svoj košček zemlje.

Foto: N. Ž.